

I den anledning

- a) meddeler parterne Domstolen, inden to måneder fra afsigelsen af nærværende dom, navnet på den sagkyndige, som de udpeger efter fælles aftale;
- b) hvis ikke parterne bliver enige, meddeler de inden for samme frist Domstolen navnet på de sagkyndige, som de foreslår, idet de angiver grunden til at afvise modpartens forslag.

3. Spørgsmålet om sagens omkostninger udsættes.

Pescatore

Touffait

Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. april 1981.

A. Van Houtte

P. Pescatore

Justitssekretær

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 26. FEBRUAR 1981¹

Høje Domstol.

Sagsøgeren i nærværende sag Adriano Pizziolo er videnskabelig tjenestemand ved Kommissionen, som efter et års tjenestefrihed af personlige årsager, der udløb den 28. februar 1971, endnu ikke er genindtrådt i tjenesten.

For så vidt som den har betydning for nærværende sag, bestemmer tjenestemandsvedtægtens artikel 40:

»1. Der kan i undtagelsestilfælde efter anmodning fra tjenestemanden på grundlag af personlige årsager tilstås denne tjenestefrihed uden løn.

2. ... varigheden af denne tjenestefrihed [er] begrænset til et år.

Tjenestefriheden kan forlænges to gange, hver gang med et år.

3. ...

¹ — Oversat fra engelsk.

4. For tjenestefrihed af personlige årsager gælder følgende bestemmelser:

- a) Den tilstås af ansættelsesmyndigheden efter tjenestemandens anmodning;
- b) der skal ansøges om forlængelse senest to måneder inden dens udløb;
- c) tjenestemandens stilling kan besættes til anden side;
- d) efter udløbet af denne tjenestefrihed af personlige årsager skal tjenestemanden genindtræde i den første ledige stilling i den kategori eller tjenestegruppe, der svarer til hans lønklasse, såfremt han er i besiddelse af de fornødne kvalifikationer. Afslår han at modtage den tilbudte stilling, har han fortsat krav på at genindtræde i den næste ledige stilling i den kategori eller tjenestegruppe, der svarer til hans lønklasse. Afslår han for anden gang, kan han efter høring af det paritetiske samarbejdsudvalg afskediges uden ansøgning. Tjenestefriheden af personlige årsager uden løn varer indtil tjenestemanden genindtræder.»

Ordene »såfremt han er i besiddelse af de fornødne kvalifikationer« blev indføjet ved artikel 12 i Rådets forordning nr. 1473/72, der trådte i kraft den 1. juli 1972. Som udtalt af Domstolen i sag 58/75, *Sergy mod Kommissionen* (Sml. 1976, s. 1139), er denne formulering imidlertid blot en stadfæstelse af tidligere administrativ praksis.

Pizziolo blev født den 4. august 1929. Han studerede ved universitetet i Pisa, hvor han erhvervede universitetsgraden »Laurea« i kemi. I perioden 1956-1957 arbejdede han ved Montecatini's laboratorium, hvor han var beskæftiget med forskning vedrørende syntetiske polymere stoffer. Fra 1957 til 1959 var han beskæftiget hos Agip Nucleare med dekontaminering af radioaktivt vand. I 1959 blev han ansat ved Det europæiske Atomenergifællesskabs Kommission og tilknyttet Det fælles Forskningscenter (herefter benævnt »FFC«). Han blev først placeret i Geel ved plutonium-afdelingen. I 1963 blev han udnævnt til videnskabelig tjenestemand i lønklasse A 7. Han blev forfremmet til lønklasse A 6 i 1964. Samme år blev han forflyttet til Karlsruhe, hvor han arbejdede ved Det europæiske transuranske Institut.

Den 11. december 1969 ansøgte han om et års tjenestefrihed af personlige årsager fra 1. marts 1970 til 28. februar 1971 for at kunne udvide sine kundskaber inden for atomforskningsområdet ved at deltage i et forskningsprogram, der blev ledet af Agip Nucleare i Milano. Han anførte i sin ansøgning, at han ikke havde til hensigt at ansøge om en forlængelse af tjenestefriheden, men om genindtrædelse i tjenesten efter tjenestefrihedens udløb i medfør af artikel 40, stk. 4. Ved en beslutning truffet af Kommissionen ved »skriftlig procedure« den 20. februar 1970, og som blev bekræftet ved en formel retsakt den 27. februar 1970, blev tjenestefriheden bevilget.

Pizziolo ansøgte ikke om forlængelse af tjenestefriheden, og han var derfor fra 1. marts 1971 berettiget til at genindtræde i den første ledige stilling svarende til hans kvalifikationer. Under hensyntagen til artikel 40, stk. 4, litra b), måtte dette

have stået klart for Kommissionen allerede den 1. januar 1971.

I skrivelse af 24. marts 1971 stilet til Kommissionen ansøgte Pizzolo udtrykkeligt om at genindtræde i tjenesten. Domstolen har ikke fået oplyst, om der kom noget ud af denne henvendelse.

Senere erfarede Pizzolo, at Kommissionen havde besluttet at tillade forflyttelse af tjenestemænd fra det videnskabelige til det administrative personale uden forudgående udvælgelsesprøve. Ved skrivelse af 15. december 1972 meddelte han Kommissionen, at han var rede til at genindtræde i en stilling dækket af driftsbudgettet. Kommissionen reagerede ved den 23. februar 1973 at tilsende ham en ansøgningsformular, som han indsendte den 20. marts 1973.

Ved skrivelse af 20. september 1973 ansøgte Pizzolo om anvendelse af »særlige midlertidige foranstaltninger, der midlertidigt skal finde anvendelse på tjenestemænd, der fratræder tjenesten ved De europæiske Fællesskaber«, i henhold til Rådets forordning nr. 1543/73 af 4. juni 1973. Han fik meddelelse om, at Kommissionen havde truffet afgørelse om, at disse foranstaltninger ikke kunne finde anvendelse på tjenestemænd med tjenestefrihed uden løn. (I sag 38/74, *Geerlings mod Kommissionen* (Sml. 1975, s. 247), udtalte Domstolen, at Kommissionen ved at træffe en sådan afgørelse havde fortolket forordningen korrekt).

Den 10. august 1976 skrev Pizzolo til Det transuranske Institut med anmod-

ning om at genindtræde i tjenesten ved instituttet. Han modtog det svar, at der ikke ved instituttet var nogen ledig stilling, der svarede til hans kvalifikationer, men instituttet tilbød at videresende hans anmodning til andre afdelinger inden for FFC, hvilket han accepterede.

Den 5. oktober 1977 udfyldte han en ny ansøgningsformular. Det er ikke blevet oplyst i hvilken forbindelse.

Fra april 1978 holdt afdelingen for personlige rettigheder og privilegier under generaldirektoratet for personale og administration Pizzolo underrettet om ledige stillinger, som han måtte være interesseret i at søge. Efter hvad der blev oplyst af Kommissionens konsulent under den mundtlige forhandling, kan dette skyldes, at Kommissionen som følge af Domstolens afgørelse i *Sergy*-sagen besluttede at følge sin juridiske tjenestes råd om at give denne afdeling det centrale ansvar for, at der ved ledige stillinger systematisk blev taget hensyn til kvalifikationerne hos de tjenestemænd, som havde ret til at genindtræde i tjenesten. Hvorom alting er modtog Pizzolo således blandt andet meddelelserne KOM/364-371/78 vedrørende otte ledige stillinger inden for direktoratet for »Sikkerhedskontrol inden for Euratom« (direktorat E) under generaldirektoratet for energi (GD XVII). Som Domstolen ved, har dette direktorat sæde i Luxembourg, og for at gøre det lettere skal jeg betegne disse stillinger som »Luxembourg-stillingerne«. Der krævedes de samme kvalifikationer til disse otte stillinger, og Pizzolo ansøgte om at komme i betragtning ved deres besættelse. Som følge heraf var han til samtale i Luxembourg den 4. august 1978, uden at han dog modtog udnævnelse til nogle af disse stillinger. Hans viden og erfaring blev ikke anset for at dække kravene til stillingerne.

Den 23. oktober 1978 indgav Pizziolo i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 1, til Kommissionens generalsekretariat en ansøgning om genindtrædelse i tjenesten i henhold til artikel 40, stk. 4, litra d), og om erstatning for det tab, han havde lidt som følge af, at han endnu ikke var genindtrådt i tjenesten. I det følgende skal jeg benævne denne ansøgning »den almindelige ansøgning«. Til støtte for sit krav nævnede Pizziolo et antal stillinger, der var blevet ledige efter den 28. februar 1971, og hvortil han hævdede at have de nødvendige kvalifikationer. Disse stillinger omfattede Luxembourg-stillingerne.

Samme dato indbragte Pizziolo i medfør af artikel 90, stk. 2, en særlig klage som følge af, at han ikke var blevet ansat i en af Luxembourg-stillingerne. Denne klage skal jeg i det følgende benævne »den særlige klage«. Der var udtrykt ønske om, at den ikke skulle være til præjudice for den almindelige ansøgning.

Den fire-måneders frist, der er foreskrevet i artikel 90, stk. 1 og 2, udløb omkring den 23. februar 1979, på hvilket tidspunkt Kommissionen hverken havde reageret på den almindelige ansøgning eller den særlige klage. Som følge heraf blev de begge anset for at have været genstand for en stiltiende afvisning.

Som følge af denne stiltiende afvisning af den almindelige ansøgning indbragte Pizziolo den 29. marts 1979 en klage, som blev registreret i Kommissionens generalsekretariat den 3. april 1979, hvorved den i artikel 90, stk. 2, foreskrevne frist på tre måneder klart blev overholdt. Denne klage skal jeg benævne som »den almindelige klage«.

Pizziolo tog ikke yderligere skridt i forbindelse med den afvisning af den særlige klage. Han kunne i henhold til artikel 91 have indbragt spørgsmålet for Domstolen inden for en frist af tre måneder, hvilket han undlod.

I en skrivelse af 15. juni 1979 fra Kommissionens medlem med ansvar for personale og administration, Tugendhat, til Pizziolo afvises den særlige klage udtrykkeligt. Skrivelsen kom naturligvis for sent for at opfylde dette formål. Den kom endog for sent til i henhold til artikel 91, stk. 3, at starte en ny tre-måneders frist for at anlægge sag ved Domstolen over afvisningen af den særlige klage. Der ville have været tid nok til at behandle den almindelige klage, og det er påfaldende, at dette ikke blev gjort.

Kommissionen har faktisk aldrig besvaret den almindelige klage. Fristen på fire måneder udløb omkring den 3. august 1979. Nærværende sag blev anlagt den 24. oktober 1979 som følge af den stiltiende afvisning af den almindelige klage, altså inden for den krævede frist på tre måneder.

Jeg har fremstillet disse forhold nogenlunde detaljeret, da Kommissionen i sit indlæg gav en noget unøjagtig og ufuldstændig redegørelse herfor og i duplikken rejste det spørgsmål, om sagen kan antages til påkendelse. For mig at se er der ikke tvivl om, at sagen kan admitteres. Det eneste spørgsmål der opstår efter min opfattelse, er, hvorvidt Pizziolo efter at have undladt at indbringe afvisningen af den særlige klage for Domstolen nu kan påberåbe sig med et hvilket som helst formål for øje, at han ikke blev udnævnt til en af Luxembourg-stillingerne.

Kommissionen rejste ikke direkte dette spørgsmål, og den overlod det til Domstolen selv at vurdere, om sagen eventuelt burde afvises. Det fremgår imidlertid af en omfattende retspraksis, at tidsfristerne i artiklerne 90 og 91 er ufravigelige («d'ordre public»), således at Domstolen, om nødvendigt ex officio, må undersøge, om disse frister er blevet overholdt — jfr. sagerne 4/67, *Muller mod Kommissionen* (Sml. 1965-68, s. 415), 24/69, *Nebe mod Kommissionen* (Sml. 1970, s. 33), 33/72, *Gunella mod Kommissionen* (Sml. 1973, s. 475), og 108/79, *Belfiore mod Kommissionen* (5. juni 1980, endnu utrykt). I sag 34/80, *Authié mod Kommissionen* (hvor Domstolen netop har afsagt dom), havde jeg lejlighed til at henvise til sagerne vedrørende anfægtelse af afgørelser fra udvælgelseskomiteer. Disse sager viser, hvordan princippet virker, idet de omfatter sager, hvor Domstolen udtrykkeligt behandlede spørgsmålet om påkendelse af sagen, skønt dette spørgsmål slet ikke var blevet rejst af Kommissionen eller eventuelt blot nævnt af Kommissionen, uden at denne formelt havde taget stilling til spørgsmålet eller eventuelt kun under den mundtlige forhandling — jfr. sagerne 44/71, *den anden Marcato-sag* (Sml. 1972, s. 105), 37/72, *den tredje Marcato-sag* (Sml. 1973, s. 361), 31/75, *Costacurta mod Kommissionen* (Sml. 1975, s. 1563), 7/77, *Von Wüllerstorff und Urbair mod Kommissionen* (Sml. 1978, s. 769), 4, 19 og 28/78, *Salerno m.fl. mod Kommissionen* (Sml. 1978, s. 2403), og 117/78, *Orlandi mod Kommissionen* (Sml. 1979, s. 1613). I sag 255/78, *Anselme mod Kommissionen* (Sml. 1979, s. 2323), udtalte Domstolen imidlertid, at det ikke var nødvendigt at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagen kunne antages til påkendelse, da Kommissionen — omend den havde rejst spørgsmålet — ikke formelt havde taget stilling til det. Dette lader til at være en isoleret afgørelse, der falder uden for normal retspraksis, herunder den senere *Belfiore-sag*, og derfor bør afgørelsen ikke lægges til grund.

Hvis Pizzolo får mulighed for i nærværende sag at anfægte Kommissionens beslutning om ikke at udnævne ham til nogen af Luxembourg-stillingerne, vil han samtidig få mulighed for atter at rejse det selvsamme spørgsmål, som han rejste ved den særlige klage, hvis stilltende afvisning han undlod at indbringe for Domstolen. Når det forholder sig således, ville det efter min opfattelse være i strid med artikel 91, stk. 3, at give ham lov til at rejse dette spørgsmål. Min beklagelse over at være nået til dette resultat mindskes af det forhold, at det blev godtgjort i forbindelse med de spørgsmål, som Domstolen stillede Kommissionen ved slutningen af den mundtlige forhandling, at Pizzolo's kvalifikationer til at bestride disse stillinger blev grundigt undersøgt efter ansættelsesinterviewet, og af det forhold, at jeg af grunde, som jeg senere skal vende tilbage til, ikke mener, at Pizzolo for at få medhold i sin påstand behøver at påberåbe sig, at han ikke blev udnævnt til nogen af Luxembourg-stillingerne.

Jeg skal herefter gå over til at behandle sagens realitet.

Det er naturligvis umiddelbart overraskende, at Pizzolo endnu ikke er genindtrådt i tjenesten ti år efter udløbet af hans tjenestefrihed. Kommissionen anerkender at være forpligtet til at lade ham genindtræde, så snart der bliver en stilling ledig svarende til hans kvalifikationer. Kommissionen anfører især, at en sådan stilling faktisk ikke er blevet ledig, hovedsagelig på grund af den løbende nedskæring af Fællesskabets videnskabelige personale, der har fundet sted i en årrække som følge af Rådets personalepolitik og på grund af de ganske særlige

opgaver, som et sådant personale skal løse.

Dette bestrides af Pizziolo på to punkter. For det første anfører han, at han kunne og burde være genindtrådt i sin tidligere stilling, da hans tjenestefrihed udløb. Subsidiært hævder han, at et antal stillinger svarende til hans kvalifikationer senere blev ledige.

Desværre blev omstændighederne ved Pizziolo's tidligere stilling først belyst som følge af spørgsmål, som Domstolen stillede Kommissionen ved slutningen af skriftvekslingen, samt yderligere spørgsmål stillet af Domstolens medlemmer under den mundtlige forhandling. For rigtigt at forstå disse omstændigheder er det nødvendigt at have kendskab til to forhold.

For det første sondres der inden for FFC's administration mellem »budgetposter« og faktiske stillinger. »Budgetposterne« er opført i den pågældende afdeling af budgettet i overensstemmelse med tjenestemandsvedtægtens artikel 6. De udgør en slags reserve til rådighed for hele FFC. Når ansættelsesmyndigheden beslutter, at en bestemt opgave skal udføres ved en bestemt afdeling, trækker myndigheden på denne reserve, idet der af budgettet bevilges et beløb til løsning af denne opgave. Hvis og når ansættelsesmyndigheden bestemmer, at arbejdet ikke længere skal udføres, eller i tilfælde af at en anden opgave, som ellers ikke ville kunne udføres ved bevilling over budgettet, prioriteres højere, ophæves bevillingen, således at beløbet igen står til rådighed i reserven.

Det andet forhold er betydningen af formuleringen »Stillingen besættes under forudsætning af tilstrækkelige midler på budgettet«, som, efter hvad Domstolen har fået oplyst, anvendes i alle meddelelser om ledige stillinger, der offentliggøres af Kommissionen, og som bestemt ikke er indeholdt i alle de meddelelser, som denne sag omfatter. Det fremgår, at denne formulering indebærer, at Kommissionens offentliggørelse af en meddelelse om ledige stillinger ikke nødvendigvis betyder, at ansættelsesmyndigheden definitivt har besluttet at besætte den opslåede stilling. Offentliggørelsen betyder kun, at det påtænkes at besætte en sådan stilling. Det blev oplyst, at der offentliggøres langt flere meddelelser om ledige stillinger, end der er midler til på budgettet. Hændelser, der indtræder mellem datoen for offentliggørelsen af meddelelsen og det tidspunkt, hvor ansættelsesmyndigheden endelig skal beslutte, om den opslåede stilling skal besættes, eller en vurdering af prioriteringen på det pågældende tidspunkt kan bevirke, at ansættelsesmyndigheden alligevel beslutter sig til ikke at besætte den pågældende stilling og følgelig ikke at bevilge et tilsvarende beløb på budgettet.

Skønt denne fremgangsmåde ikke umiddelbart er i overensstemmelse med ordlyden af tjenestemandsvedtægtens artikel 4, er jeg kommet til den konklusion, at den er lovlig. Hvis man antog, at det var i strid med tjenestemandsvedtægten at offentliggøre en betinget meddelelse om ledige stillinger, ville det betyde, at ansættelsesmyndigheden, når først meddelelsen var offentliggjort, ville være forpligtet til at besætte den opslåede stilling selv i det tilfælde, at stillingen i mellemtiden af en eller anden grund var blevet overflødig eller uønsket. Offentliggørelse af en meddelelse i betinget form har i det mindste den fordel, at ansøgerne advares om, at der

måske alligevel ikke vil blive tale om ansættelse.

Omstændighederne omkring Pizziolo's egen stilling er som følger:

Umiddelbart inden han påbegyndte sin tjenestefrihed, blev stillingen opslået ledig (KOM/512/70). I meddelelsen om den ledige stilling blev den 12. februar 1970 angivet som sidste frist for ansøgningen. Hvem det end var, der sørgede for offentliggørelse af denne meddelelse, var vedkommende kommet for tidligt op af starthullerne. Som Domstolen ved, traf Kommissionen først den 20. februar 1970 beslutning om at bevilge Pizziolo tjenestefrihed, og de dokumenter, der blev forelagt Kommissionens medlemmer med anbefaling af beslutningen, indeholdt et notat, hvorefter generaldirektoratet for personale og administration var af den opfattelse, at »det ikke var nødvendigt at opslå stillingen ledig«. Hvorom alting er, fik vi oplyst, at der ikke var nogen passende ansøger til stillingen, og at den pågældende post på budgettet dernæst blev overført til reserven efter Pizziolo's fratrædelse og efter, at der var sket en omfordeling af opgaverne inden for tjenestegrenen »keramik og metallurgi«, hvor han havde været beskæftiget.

Senere i 1970 opnåede FFC en ordre fra det tyske Gesellschaft für Kernforschung på fremstilling af et vist kvantum af en særlig art atombrændsel. Tjenestegrenen »keramik og metallurgi« fik til opgave at udføre denne ordre. Arbejdet var imidlertid af begrænset varighed. Derfor blev en midlertidig ansat ved navn Richard antaget til at udføre arbejdet. Hans ansættelseskontrakt varede efter forlængelse i tre år, nemlig fra den 15. januar

1971 til den 15. januar 1974. For at dække omkostningerne ved denne ansættelse for nævnte periode, blev der på budgettet bevilget midler fra reserven; efter periodens udløb blev denne post tilbageført til reserven.

Kommissionen indrømmer, at Pizziolo kunne have udført Richard's arbejde. Den anfører imidlertid for det første, at arbejdet ville have betydet en forringelse af Pizziolo's tjenestestilling (»un amoin-drissement dans sa position«), da arbejdet kun omfattede fremstilling af brændsel, men hverken forskning eller udvikling, og for det andet, at det rent administrativt ville have været uforsvarligt at lade en fastansat tjenestemand genindtræde i en i det væsentlige midlertidig stilling.

Efter min opfattelse er det et godt spørgsmål, om Kommissionen var berettiget til ikke at tilbyde Pizziolo stillingen, fordi det ville have medført en forringelse af hans tjenestestilling. Man kan anlægge det synspunkt, at det var op til ham selv at afgøre spørgsmålet. På den anden side må det erindres, at en tjenestemand i henhold til artikel 40, stk. 4, litra d), to gange skal have tilbud om at genindtræde i tjenesten, således at det i visse tilfælde ikke ville være forbundet med nogen vanskelighed for en institution at slippe af med en uønsket tjenestemand, som havde tjenestefrihed uden løn, ved to gange at tilbyde ham stillinger, som han formelt var kvalificeret til at bestride, men som ville betyde en forringelse af hans tjenestestilling.

Jeg mener imidlertid ikke, at det er nødvendigt i nærværende sag at tage stilling til dette spørgsmål, da Kommissionen efter min opfattelse klart har ret for så vidt angår det andet punkt. I alle Fællesskabets institutioner er der stil-

linger, der egner sig til fastansatte tjenestemænd, og stillinger, der egner sig for midlertidig ansatte. Den stilling, som Richard blev ansat i, hørte til den sidstnævnte gruppe. Hvis artikel 40, stk. 4, litra d), skulle fortolkes således, at en institution var forpligtet til at genansætte en tjenestemand i en sådan stilling, ville det betyde, at institutionen ved afslutningen af den periode, i hvilket arbejdet skulle udføres, ville »stå med« en tjenestemand uden at kunne tilbyde denne en ledig stilling. Efter min opfattelse kan et sådant resultat ikke have været tilsigtet af forfatterne til tjenestemandsvedtægten.

Jeg må derfor konkludere, at Pizziole ikke havde ret til at genindtræde i sin tidligere stilling, der faktisk fuldt lovligt var blevet nedlagt.

Jeg skal nu behandle Pizziole's subsidære påstand, hvorefter han var kvalificeret til at beklæde et antal stillinger, der blev ledige efter udløbet af hans tjenestefrihed.

Jeg mener, at meddelelserne om disse ledige stillinger bør behandles kronologisk, da det klart fremgår ikke blot af ordlyden af artikel 40, stk. 4, litra d), men også af Domstolens praksis vedrørende fortolkning af denne artikel — *Sergy-sagen*, som jeg allerede har nævnt, og sagerne 126/75, 34 og 92/76, *Giry mod Kommissionen* (Sml. 1977, s. 1937) — at Domstolen i en sag som nærværende bør fastlægge den tidligste dato, på hvilken den sagsøgte institution burde have ladet den pågældende tjenestemand genindtræde i tjenesten, hvis institutio-

nen vel at mærke i det hele taget havde pligt til at lade ham genindtræde.

De tidligste meddelelser om ledige stillinger, som Pizziole har påberåbt sig, er KOM/503/71 og KOM/510/71. De vedrører begge samme stilling ved en tjenestegren i Karlsruhe, der beskæftiger sig med metallurgisk-radioaktiv teknologi. Den anden af disse to meddelelser var en ændret udgave af den første. Sidste frist for modtagelse af ansøgninger var den 18. februar 1971. Kommissionen oplyser, at det blev besluttet alligevel ikke at besætte denne stilling, da der ikke var tilstrækkelige midler på budgettet for FFC. Der blev derfor truffet en ordning, således at de pågældende opgaver kunne udføres af det allerede eksisterende personale ved tjenestegrenen. Pizziole hævder, at budgetmæssige betragtninger ikke burde gå forud for Kommissionens pligt til at lade ham genindtræde. Jeg mener ikke, at dette er rigtigt. En ansættelsesmyndighed kan efter min opfattelse ikke være forpligtet til at lade en tjenestemand genindtræde i en stilling, der er blevet opslået ledig med forbehold, og som myndigheden af budgetmæssige årsager besluttede ikke at besætte. Kommissionen anfører ligeledes, at Pizziole's kvalifikationer under alle omstændigheder ikke svarede til kravene i forbindelse med denne stilling. Årsagerne hertil er af særdeles teknisk art, og jeg mener ikke, at Domstolen kan vurdere dem uden at støtte sig på en sagkyndig erklæring. Dette er derimod unødvendigt for det synspunkt, som jeg anlægger.

Den følgende meddelelse om ledige stillinger, som Pizziole påberåber sig, er KOM/515/73. Den vedrørte en stilling i Winfrith i Det forenede Kongerige under generaldirektoratet for industri, teknologi og videnskab. Ansøgningerne

skulle være indgivet senest den 24. april 1973. I sin replik (s. 18) foretog Pizzio-
lo en sammenligning mellem de krav, der
blev angivet i meddelelsen om ledig stil-
ling, og sine egne kvalifikationer for at
vise, at der var overensstemmelse mellem
kravene og hans kvalifikationer. Som
støtte for sin påstand henviste han til to
rapporter fra Det transurske Institut
med en beskrivelse af det arbejde, som
han havde været med til at udføre.
Kommissionen har ikke under nærvæ-
rende sag forsøgt at gendrive denne
påstand eller give nogen forklaring på,
hvorfor Pizzio-
lo ikke skulle have været
udnævnt til denne stilling. Dette står i
skarp modsætning til det forhold, at
Kommissionen i forbindelse med andre
meddelelser om ledige stillinger, som
Pizzio-
lo påberåbte sig, var i stand til at
forklare, hvorfor den mente, at han ikke
havde de nødvendige kvalifikationer.
Selv under den mundtlige forhandling,
da Pizzio-
lo's advokat kraftigt understre-
gede, at Kommissionen ikke havde udtalt
sig om Pizzio-
lo's krav i forbindelse med
denne meddelelse om ledige stillinger,
kom der ikke noget svar fra Kommissio-
nens repræsentanter. Under disse
omstændigheder finder jeg det indlys-
ende, at der bør gives Pizzio-
lo medhold i
denne påstand. Efter min opfattelse er en
sagkyndig erklæring ikke nødvendig for
at afgøre spørgsmålet om, hvorvidt
Pizzio-
lo's kvalifikationer var i overens-
stemmelse med kravene til den pågæl-
dende stilling, da Kommissionen ikke har
fremført noget argument til støtte for det
modsatte. Når jeg siger dette, har jeg
naturligvis ikke glemt Kommissionens
allerede nævnte generelle påstand om, at
der faktisk ikke siden udløbet af Pizzi-
olo's tjenestefrihed er blevet nogen stil-
ling ledig, der svarede til hans kvalifika-
tioner. Kommissionen har blot ikke på
nogen måde forsøgt at underbygge sin
påstand i forbindelse med denne stilling.

Når man som jeg indtager dette syns-
punkt, kan jeg hurtigt gøre op med de

øvrige meddelelser om ledige stillinger,
som Pizzio-
lo har påberåbt sig. KOM/
531/74 og KOM/507/75 har det til
fælles med KOM/515/73, at Kommissi-
onen ikke forsøgte at afvise Pizzio-
lo's krav om, at han opfyldte kravene. For så
vidt angår KOM/1530/75 og KOM/
1513/76 anfægter Kommissionen Pizzi-
olo's påstand om, at han besad de
krævede kvalifikationer. Også her er de
anførte grunde af teknisk art, og som
følge heraf kan de efter min mening ikke
vurderes uden sagkyndig bistand. Det
samme gælder for KOM/1531/76, som
imidtled blev annulleret som følge af, at
Rådets forordning nr. 2615/76 trådte i
kraft. KOM/364-371/78 vedrørte
Luxembourg-stillingerne. Endelig ve-
drørte KOM/R/514/78 og KOM/
1237/78 stillinger, hvor Pizzio-
lo rent faktisk blev taget i betragtning, men hvor
han ikke fandtes at have de nødvendige
kvalifikationer.

Jeg skal nu behandle spørgsmålet om,
hvilken erstatning Pizzio-
lo har krav på.

Han påstår først at burde være genind-
trådt i tjenesten den 1. marts 1971. Jeg
mener, at det af de anførte grunde er for
tidligt. Den tidligste stilling, som han
skulle have været tilbudt, blev opslået
ledig ved meddelelse KOM/515/73,
hvor ansøgningerne som nævnt skulle
være indgivet senest den 24. april 1973.
Da Kommissionens pligt til at lade ham
genindtræde i stillingen går forud for
Kommissionens beføjelse til at besætte
stillingen ved forfremmelse eller ved

forflyttelse, og da der ikke umiddelbart kan påpeges nogen anden dato, mener jeg, at det bør statueres, at han burde være genindtrådt i tjenesten fra denne dato.

Dernæst nedlægger han påstand om, at Kommissionen tilpligtes at genindsætte ham i den første ledige stilling inden for hans kategori med retsvirkning fra 1. marts 1971, for så vidt angår hans anciennitet inden for lønklasse og -trin og pensionsordning. Hvis denne dato erstattes med den 24. april 1973, og under forudsætning af, at han opfylder kravene til den pågældende stilling, mener jeg, at hans rettigheder hermed tilgodeses, jfr. Domstolens afgørelser i *Sergy* og *Giry*-sagerne. Derimod mener jeg ikke, at Domstolen udtrykkeligt skal træffe en sådan afgørelse. I *Sergy*-sagen overlod Domstolen det udtrykkeligt til Kommissionen at fastlægge sagsøgerens rettigheder (jf. præmis 23 og 24 samt konklusionen).

For det tredje nedlægger Pizziolo påstand om erstatning for det løntab, som han har lidt fra 1. marts 1971 indtil hans genindtrædelse eller i det mindste indtil dommens afsigelse, idet denne erstatning skal svare til de nettohonorarer, som han ville have oppebåret i den pågældende periode med fradrag af de nettoindtægter, han måtte have haft som følge af anden beskæftigelse i samme periode. Jeg ville naturligvis indsætte den 24. april 1973 som skæringsdato. Bortset herfra svarer dette krav til den erstatning, Domstolen gav i *Sergy*-sagen med

følgende to undtagelser: for det første var skæringsdatoen kendt i den pågældende sag, da sagsøgeren var genindtrådt i tjenesten, og for det andet var de relevante tal blevet forelagt Domstolen, hvilket ikke er tilfældet i nærværende sag. Derfor rejser det spørgsmål sig, om Domstolen skal tillægge Pizziolo erstatning op til datoen for hans genindtrædelse i tjenesten eller kun op til datoen for dommens afsigelse. Jeg vil mene, at den sidste løsning må være den rigtigste, da Domstolen, såfremt parterne ikke kan blive enige, selv må fastlægge størrelsen af erstatningen og ikke kan give sig af med at vurdere størrelsen af fremtidige lønninger for Fællesskabets tjenestemænd eller størrelsen af Pizziolo's fremtidige indtægter.

For det fjerde nedlægger Pizziolo påstand om, at erstatningen tillægges rente 8 % p.a. fra lønningernes respektive forfaldstid. Der blev givet 8 % i *Sergy*-sagen, og det er tilsyneladende den procentsats, som Domstolen anvender i lignende sager — jfr. f.eks. sagerne 115/76, *Leonardini* mod *Kommissionen* (Sml. 1978, s. 735), og 40/79, *fru P.* mod *Kommissionen* (5. februar 1981, endnu utrykt). Det har imidlertid ikke været praksis ved Domstolen at tillægge renter fra en tidligere dato end datoen for den administrative klage i medfør af artikel 90, stk. 2, jf. den retspraksis, som jeg omtalte i sag 114/77, *Jacquemart* mod *Kommissionen* (Sml. 1978, ss. 1718-1719). I nærværende sag var der imidlertid forelagt en ansøgning i henhold til artikel 90, stk. 1, inden indgivelse af klagen, og jeg finder det rimeligt, at der tillægges renter fra datoen for ansøgningen, dvs. den 23. oktober 1978, eller naturligvis eventuelt fra datoen for forfaldstiden af lønudbetalingen, hvis denne falder senere.

For det femte nedlægger Pizziolo påstand om, at Kommissionen tilpligtes at »genoprette« hans karriere fra 1. marts 1971 eller, hvis dette ikke er muligt, til at erstatte det tab, han lider som følger heraf, og som kan opgøres til 150 000 BFR. Også her med renter. Jeg anser dette for at være et krav om erstatning for tab af mulighed for forfremmelse. Hvis det forholder sig således, er det et krav af en sådan art, som Domstolen ikke kan tage stilling til ifølge *Giry-sagen* (dommens præmis 25-28).

For det sjette nedlægger Pizziolo påstand om annullation af den stiltiende afvisning af hans ansøgning af 23. oktober 1978 og af klagen af 29. marts 1979. Jeg mener ikke, at der kan gives sagsøgeren medhold i denne påstand, jf. sagerne 33 og 75/79, *Kubner mod Kommissionen* (Sml. 1980, s. 1677).

Endelig påstod Pizziolo sig tillagt sagens omkostninger, hvilken påstand efter min opfattelse bør tages til følge.